

Egy alkalommal Jézustól megkérdezték a farizeusok, hogy mikor jön el az Isten országa. Erre ő így felelt: Isten országa nem jön el szembetűnő módon. Nem fogják azt mondani „íme, itt van” vagy „amott”. Mert az Isten országa köztetek van.
(Lukács evangéliumából 17. fejezet 20-21. versek)

2000 évvel ezelőtt nagy várakozás előzte meg a Messiás eljövetelét. A római uralom alatt görnyedő zsidók azt várták, hogy végre feltűnik valaki, akinek hatalma lesz lerázni a politikai és gazdasági nyomást. Azt remélték, hogy végre, valahára az erőszak igáját leveszi valaki a vállukról. Ennek megvalósulását persze csakis úgy tudták elgondolni, hogy Isten választotta élükre áll, és katonai erővel győzi le a külső ellenséget.

„Isten gondolatai azonban nem az ember gondolatai” – s így van ez jól! Ahelyett, hogy a mi elvárásaink szerint cselekedne, az igazi megoldást nyújtja. Meglepő, amint a Fölséges Úr kisgyermekként lép közénk, hogy senki ne féljen tőle. Döbbenetes, ahogy emberhez méltó szállás híján az istálló homályában jön világra, majd vállalva a földönfutók sorsát a zsarnok erőszak elől menekülni kényszerül. Évtizedeken át dolgos munkával keresi kenyerét, hogy ezzel is megszentelje a jólélekkel végzett alkotó munkát, s megváltson bennünket a megkeseredett robotból. A kereszten pedig a látványos erőfitoktatás helyett az erőszakot inkább elszenvedte. Lám, Isten – paradox módon – a gyengeségben mutatja meg sajátos erejét!

Bizony, napjainkban is tapasztaljuk, ami a történelem tanulsága: az erőszak erőszakot szül. Amilyen könnyű egy háborút kirobbantani, oly' nehéz azt megfékezni. És ugyanezt éljük át mindennapi, emberi kapcsolatainkban is. Egy-egy ártalmatlannak látszó megszólás, vagy rágalmozó szó évtizedekre megbéníthatja a kapcsolatot személyek és családok között. De ki ad erőt ahhoz, hogy őszinte kiengesztelődésre jussunk?

Jézus arra tanít bennünket, hogy ne másoktól, és még kevésbé külső körülményektől várjuk a megoldást, életünk megújulását. Oly sokan panaszkodnak a világ vagy nemzetünk kilátástalan sorsa miatt. Vigyázat, ez a keserűség vakká tesz és megbénít! Lehet, hogy a harsogó médiának csak a botrány a hír, s azzal tömi tele a fejünket. Észrevétlenül elnehezül a szívünk, ha nem vesszük észre mindazt a jó kezdeményezést, ami közvetlen környezetünkben is bontakozik.

„Isten országa”, vagyis Isten jótékony uralma nem tud nélkülünk megvalósulni. Nem várhatjuk, hogy az emberiség, magyar nemzetünk vagy falunk népe egyszerre és egészében megváltozik. Legyen vége az olyan másokra mutogatásnak, amely nem köteleződik el önmaga. Isten áldását arra tudjuk kérni, amit mi megteszünk egymásért. Boldog az az ember, aki úgy tudja megélni emberi (családi, munkatársi, lakószomszédi) kapcsolatait, hogy mindeközben megtapasztalja Isten jótékony uralmát!

Elhangzott a Móricz Zsigmond Művelődési Házban,
Szeged-Szentmihály, 2008. január 22.

Dr. Thorday Attila
plébános